

De Werf

Amsterdam - 2019

De Werf, september 2019

Lieve bewoners, collega's en vrijwilligers,

Dit boekje wordt u aangeboden vanwege de verbouwing van De Werf. De Werf, een bijzonder en mooi huis, waar we veel met elkaar hebben meegemaakt.

Dit aandenken met enkele gedichten en foto's geeft u de gelegenheid om u weer even te koesteren aan al het moois wat De Werf ons heeft geboden.

Wij wensen u al het goede toe op de plek waar u de komende tijd zult gaan verblijven.

Met warme groeten,

Lilian Landaal, Paula Leenhoven en Saskia Heusèrr

Ontmoeting

Fetze Pijlman

Een brok steen brak uit de rots,
duizend jaar geleden
en denderde naar beneden.

Dat was het begin van de reis
van hollen en stilstaan
van rollen en breken
van zwerven en blijven steken
verschoven onder sneeuw die smelt
gemetseld in wanden
verschopt door voeten
vertild door handen
versleept naar de rivier
die een weg is waar een steen langs reist
door water op sleeptouw genomen.
Hij slaapt op de oever
hij rolt in de stroom
tot hij bij de zee is gekomen.
Dan is hij klein en glad gesleten
door golven op het strand gesmeten.

Vanmorgen ben ik van huis gegaan
en tref hem tussen de schelpen aan,
die hier na duizend jaar is beland
verwarm ik in mijn hand.

**Tijdens de zangmiddagen
zongen we vaak:
“Het kleine café aan de haven.”**

De avondzon valt over straten en pleinen,
de gouden zon zakt in de stad.
En mensen die moe in hun huizen verdwijnen,
ze hebben de dag weer gehad.
De neonreclame die knipoogt langs ramen,
het motregent zachtjes op straat.
De stad lijkt gestorven,
toch klinkt er muziek uit een deur die nog wijd open staat.

*Daar in dat kleine café aan de haven,
daar zijn de mensen gelijk en tevree.
Daar in dat kleine café aan de haven,
daar telt je geld of wie je bent niet meer mee.*

De toog is van koper toch ligt er geen looper,
de voetbalclub hangt aan de muur.
De trekkast die maakt meer lawaai dan de jukebox,
een pilsje dat is der niet duur.
Een mens is daar mens, rijk of arm, 't is daar warm,
geen monsieur of madam, maar W.C.
Maar 't glas is gespoeld in het helderste water,
ja, 't is daar een heel goed café

*Daar in dat kleine café aan de haven,
daar zijn de mensen gelijk en tevree.
Daar in dat kleine café aan de haven,
daar telt je geld of wie je bent niet meer mee.*

De wereldproblemen die zijn tussen twee glazen bier opgelost voor altijd.
Op de rand van een bierviltje staat daar je rekening, of je staat in het krijt.
Maar het enige wat je aan eten kunt krijgen dat is daar een hardgekookt ei.
De mensen die zijn daar gelukkig gewoon, ja de mensen die zijn daar nog blij!

De Werf, hier aan de Kostverlorenvaart,
waar alle dagen grote schepen varen,
en wij vaak naar de vele vogels staren,
gedenkt de doden: hier bij de haard.

Met huisgenoten zijn we in gesprek:
we leven hier soms jaren met elkander,
en respecteren ook de mening van de ander,
en dulden, net als zij, elkaars gebrek.

Op deze wereld voelen we ons klein
en zien hoog boven ons de grote wolken
die ons daarbij de toekomst wel vertolken
dat wij daar ooit in vrede zullen zijn.

Wij, mensen, houden graag het leven vast,
maar moeten ons ook op de dood bezinnen;
daarbij schiet dan de waarheid ons te binnen
dat ieders leven binnen grenzen past.

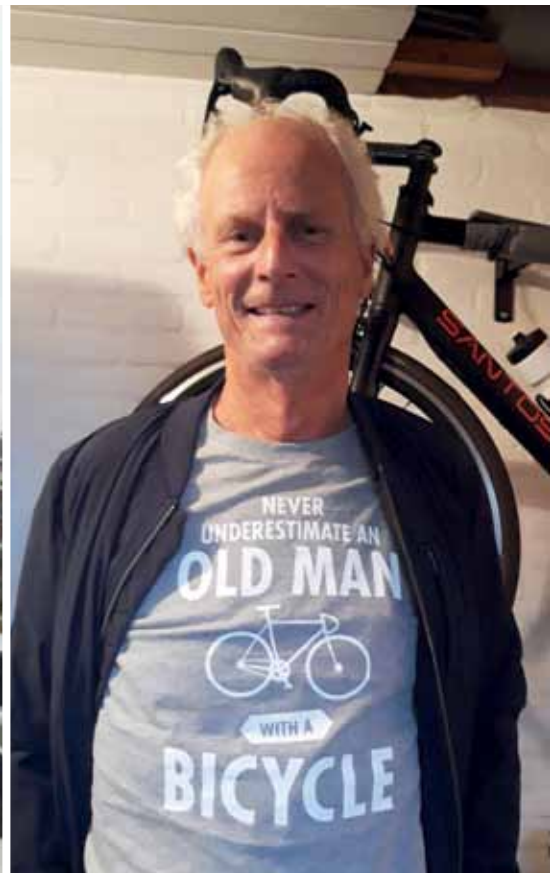
Wij hopen op een lange levensduur,
maar als we stiekem in de spiegel kijken
zien we naast rimpels grijze haren prijken,
en weten: Ooit komt ons laatste uur!

De schepen en de zwanen gaan voorbij,
het eindpunt van hun reis mag ik niet weten,
maar wie ons voorgaan worden niet vergeten
zij blijven – door de liefde- ons nabij

Pater Overgaag

door het
bewegend
donker
over het
Zwervendwater
loopt zacht
het ood
vertrouwen

de kleine
HAVEN
BINNEN

De schepen varen stil voorbij

Pater Overgaag woonde tussen 2008 en 2017 in De Werf.

Voor die tijd werkte hij in ons huis als geestelijk verzorger.

Pater Overgaag heeft vele gedichten geschreven, enkelen speciaal voor De Werf.

In zijn gedichten situeerde hij De Werf aan 'de Kostverlorenvaart' of aan 't Kostverlorenwater'. Kostverloren is een benaming voor bouwwerken of waterwerken (vestingwerk, vaart, etc.) die veel geld hebben gekost en weinig opleveren, de naam verwijst verder naar slechte grond, waarop de kost verloren gaat.

Het was ongetwijfeld liefkozend bedoeld want De Pater droeg De Werf een zeer warm hart toe.

Tijdens een herdenkingsbijeenkomst, las Pater Overgaag het volgende gedicht voor:

Aan 't eind der Reigersbergenstraat
De Werf, aan 't Kostverlorenwater:
Wat witte zwanen zwemmen er, ook gaat er
een vracht van schepen, vroeg tot laat.

De schepen varen stil voorbij
De stroom soms mee, de stroom soms tegen.
"Vertrouwen", of "Op hoop van zegen".
Ze dragen namen, zoals wij.

Over het water waait de geest,
een briesje schept een lichte rimpel,
het leven lijkt zo mooi en simpel.
Maar is niet altijd zo geweest.

Dat weten, kijkend uit hun raam
de senioren, de bewoners
van onze Werf, er is niets schoners
dan rustig leven hier tesaam.

Maar wie terug kijkt voelt ook pijn,
het afscheid van wie dierbaar waren:
als schepen zijn zij voort gevaren
de velen, die er niet meer zijn.

Aan alle reizen komt een eind,
dat geldt voor mensen en voor schepen,
en daarbij hebben we begrepen:
wie liefde gaf, - en kreeg,- verdwijnt.

De schepen laten ons geen spoor,
gaan naar een onbekende haven,
maar zij die ons liefde gaven
zijn niet voorbij: Ze leven door!

Nu wij allen (voor een tijd) De Werf gaan verlaten,
en ook tijdens de vaart,
kan dit prachtige gedicht ons wellicht bemoedigen.
Ja, vol "Vertrouwen", of "Op hoop van zegen" varen wij uit:

De schepen varen stil voorbij
De stroom soms mee, de stroom soms tegen.
"Vertrouwen", of "Op hoop van zegen".
Ze dragen namen, zoals wij.

De schilderijen in het boekje zijn gemaakt door:
Mevrouw Veldman
Mevrouw Kleinjans
Bewoners van De Werf

Vormgeving van dit boekje:
Erwin van Leijenhorst en Saskia Heusèrr

AMSTA